

Andet end synes paafaldende, at de Personer, som ellers i andre Forhold af det Offentlige ere satte som Mellemmand mellem Parterne, ere udelukkede fra denne Virksomhed, og saa kommer det Sovedspørgsmaal, jeg har omtalt. Jeg ser nu egenlig ikke noget Paafaldende heri. Det er jo givet, at Sagsførerne ere Mellemmand, naar det kommer til Retstrætte; det er det, det Offentlige har sat dem til, men de ere ikke Mellemmand, inden det kommer til Retstrætte, og jeg ser ikke noget Paafaldende deri. Men hvorom Alting er, er neppe engang den Paastand, at de ere Mellemmand i Retstrætter, ganske rigtig i sin fulde Almindelighed, og den gjælder strengt taget, forekommer det mig, ikke om det allerstørste Antal Sager; den gjælder ikke om alle Sager, der behandles efter Frdn. 6te August 1824, nemlig Sager, der angaa en ringere Værdi end 200 Kr. Der tror jeg ikke, at det Offentlige kan siges at have sat Sagsførerne som Mellemmand mellem Parterne. Jeg tror tværtimod, at Principet i Frdn. 6te August 1824 netop er det, at de Sager, den omhandler, bør behandles uden Sagsføreres Hjælp, om man end ikke har villet forbyde deres Møde, men kun lader indtræde visse Afvigelser fra det Almindelige, navnlig med Hensyn til de Omkostninger, der kunne paalægges Modparten som Følge af Sagsførers Møde. Da jeg nævner Frdn. 6te August 1824, vil jeg ved denne Leilighed bemærke, at, havde man endda ved § 6 foruden at undtage, som det ærede Udvalg har foreslaaet under Nr. 8 — hvad der glæder mig at se foreslaaet —, private Politisager, ogsaa undtaget alle Smaasager efter Frdn. 6te August 1824 udenfor Kjøbenhavn, vilde jeg allerede have haft meget mindre Betænkelighed ved at stemme for § 6. Det er imidlertid ikke slet. Alle disse Sager komme med. Bare disse Sager undtagne, vil der nemlig væsentlig for det Første være tilbage de store og vidtløftige Sager, der ikke angaa et enkelt mindre Penge mellemværende mellem Mand og Mand, men ere af indgribende Betydning for Parterne, og som i Reglen ikke falde bort ved Forligsmægling, og dernæst de Gjældsager, hvori Gjælden ikke fragaas, hvor det kun gjælder om at gjøre den ikke modsagte Fordring erigibel. Hvad disse Sidste angaar, er jeg enig med Flertallet i, at de egne sig til at afgjøres gennem Sagsførere som Mellemmand. Jeg skal iøvrigt her gjøre en anden Bemærkning til Betænkningen, nemlig med Hensyn til Antallet af de Sager, som vilde blive tilbage, naar endvidere Sager efter Frdn. 6te August 1824 udenfor Kjøbenhavn undtages ved § 6 i Lovforslaget. Naar Udvalgets Flertal nemlig har inddelt Sagerne saaledes: 1) alle Sager, som gaa ud paa at faae en Pengefordring erigibel — i hvilke Sager, der sjelden er Tale om juridiske Questioner af nogen Betydning og 2) de Sager, der angaa egentlige Retsspørgsmaal, og saa ansværes de Tal,

der findes nedenunder, saa tror jeg ingenlunde, at disse Tal korrespondere med denne Inddeling. Disse respektive 6,631 og 6,151 Sager, som staa nævnte i Anmærkningene, ere jo ingenlunde lutter Gjældsager, i hvilke Sagsøgte ikke fragaar Fordringen, men de omfatte jo alle Gjældsager, hvoraf de allerfleste vilde være saadanne, i hvilke Sagsøgte ikke erkjender Fordringens Nødtighed. Men jeg vender altsaa tilbage til, hvad der i Dvrigt er sagt til Støtte for § 6. Der anføres, at „i de sjældneste Tilfælde opnaas Andet ved Forbudet mod Sagsførers Møde, end at besværliggjøre Forligsmæglingen o. s. v.“, idet Vedkommende nemlig skal skaffe til Stede og betale en særskilt Fuldmægtig til Forligsmæglingen, hvorimod han, saafremt han kan møde ved Sagsfører, opnaar at kunne lade sig repræsentere af den sagkyndige Mand, til hvem han har Tillid“. Jeg ønsker at gjøre den Bemærkning dertil, at den Modsetning, som er antydet ved Bindeordet: „hvorimod“, vilde være stærkere, naar man ikke til den anden Sætning maatte sjoie de Ord „som han dog rigtig nok ogsaa maa betale“. Det forekommer mig, at det Argument, som man saaledes har villet søge, derved bliver noget svagere. Derefter følger den Grund, som man ogsaa andetsteds har paaderaabt sig, at, naar man udelukker den Part, der virkelig er forhindret fra at møde, fra at lade møde ved Sagsfører, bliver han derved henvist til saadanne Personer, som maa anses for mindre heldige til dette Over. Dertil skal jeg svare, at denne Bemærkning ikke har nogen overbevisende Kraft for mig; thi i Reglen vil man ikke være udelukket fra at benytte passende Personer til at møde for sig, og det er formentlig ikke almindeligt og i al Fald i de fleste Tilfælde ikke nødvendigt, at man maa betro, som det hedder i Betænkningen, sin Sags Afgjørelse til en ukyndig og maaske mindre paalidelig Person. Hvorfor skal man vælge en saadan? man kan vælge Andre, man kan have mer eller mindre nærtstående Personer, som man kan formaa til at møde for sig. Som sagt, ved Siden af den positive Grund, at jeg frygter for, at det personlige Møde vil blive langt sjældnere, naar Sagsførere faae Udgang til at møde, fordi det vil blive Tønen imellem dem, at de ikke paastaa Modparten dømt for Udeblivelse uden Lovligt Forsald, har jeg ikke kunnet søle mig overbevist ved de Bemærkninger, som findes i Udvalgets Betænkning, og som jeg nu tilbørlig har berørt, og disse to Omstændigheder tilsammen gjøre, at jeg er meget betænkelig ved at stemme for § 6. Men hvad der i al Fald i Dieblisset er det Afgjørende for mig, er hvad der findes øverst paa Sp. 3; hvis det er rigtigt hvad der staar, vil jeg neppe kunne stemme for § 6, og det er egentlig det, der har givet mig Anledning til i alt Fald paa nærværende Standpunkt i Diskussionen at begjære Ordet. Til hvad der findes sagt i Betænkningen har jeg ønsket at knytte en Senstilling eller et Spørgsmaal til den